

xv

І ти прощай! Твого ім'я
Не вимовлю ніколи я,
В лице твоє не гляну!
Бодай не знала ти повік,
Куди се я від тебе втік,
Чим гою серця рану.

Мене забудь швиденько ти,
Своїх діток люби, пести,
Будь вірна своєму мужу!
І не читай моїх пісень,
І не ворущ ні вніч, ні вдень
Сю тіль мою недужу.

А як де хтось мене згада,
Най тіль найменша не сіда
На вид твій, квітко зв'яла!
І не блідній, і не дужи,
А спокійнісінько скажи:
«Ні, я його не знала!»